

Tiede ja luominen

Tiede ja luominen

"Alussa Jumala loi taivaan ja maan." **Ensimmäinen Mooseksen kirja 1:1**

Tutkijat oppivat jatkuvasti lisää maailmankaikkeuden valtavuudesta ja monimutkaisuudesta. Monet heistä myöntävät avoimesti, että mitä enemmän he tutkivat sitä, sitä vakuuttuneempia he ovat siitä, että kaiken tämän suurenmoisuuden takana on Korkein Älykäs Luoja. Tämä oli selvää jo kauan sitten profeetta Daavidille, joka kirjoitti: "Taivaat julistavat Jumalan kunniaa, ja taivaankaari osoittaa hänen kädenjälkensä. Päivä päivältä puhuu, ja yö yöltä osoittaa tietoa." Psalmi 19:1,2

Profeetta Jesaja vakuuttaa meille, että Jumala "muodosti maan [...] hän ei luonut sitä turhaan, vaan muodosti sen asuttavaksi." (Jesaja 45:18). On selvää, että Jumala muodosti maan asuttavaksi. Ensimmäisen Mooseksen kirjan luomiskertomus paljastaa, että maan pääasiallisena asukkaana oli tarkoitus olla ihminen.

Luodessaan ensimmäiset vanhempamme Jumala sanoi heille: "Olkaa hedelmällisiä ja lisääntykää, täyttäkää [hepreaksi: täyttäkää] maa ja alistakaa se; hallitkaa meren kaloja, ilmatilan lintuja ja kaikkia eläviä olentoja, jotka liikkuvat maan päällä." (Ensimmäinen Mooseksen kirja 1:28). Mutta jotta ihminen voisi täysin vastaanottaa tämän perinnön, hänen oli osoitettava uskollisuutensa jumalalliselle laille. Aadam

epäonnistui tässä ja joutui kuoleman tuomion alaiseksi.

Tämä ei tarkoita, että Jumalan tarkoitus olisi epäonnistunut. Raamattu paljastaa, että Jumala järjesti Kristuksen kautta isen lunastuksen langenneelle ihmiselle. ”Kuten kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki saatetaan elämään Kristuksessa.” (1. Korinttolaiskirje 15:22). Ihminen vapautetaan tottelemattomuudestaan ja hänelle annetaan tilaisuus osoittautua kelpolliseksi elämään siinä ihmeellisessä kodissa, jonka hänen Luojansa on hänelle varannut. Maa tulee olemaan täysin asuttu, ei kuolevan ihmiskunnan, vaan täydelliseen elämään palautetun ihmiskunnan toimesta, joka on vahvistettu syntiä vastaan kokemuksen kautta saadun tiedon avulla tottelemattomuuden kauheista seurauksista.

Tämä suuri hanke kuolleen ja kuolevan ihmiskunnan palauttamiseksi kuvataan Raamatussa sanalla ”ylösnousemus”. Myös Pietari kutsui sitä ”palautuksen aikoiksi”, joista hän sanoo, että Jumalan pyhät profeetat ovat puhuneet maailman alusta asti. (Apostolien teot 3:20, 21). Aivan kuten Raamatun alkuosat esittävät olennaiset tosiasiat ihmisen luomisesta ja lankeemuksesta, niin myös Raamatun loppuosa paljastaa Luojan suunnitelman niiden palauttamiseksi, jotka Hän loi hallitsemaan maata.

Se, että ymmärrämme, kuinka tarkasti Raamattu kuvaa monia maata koskevia olennaisia tosiasioita, pitäisi vahvistaa uskoamme siihen, että Johanneksen ilmestys on Jumalan suunnitelman ilmoitus meille. Esimerkiksi muinaiset uskoivat, että maa oli litteä,

mutta nykyään on todettu, että maa on pallomainen. Raamattu viittasi tähän tosiasiaan jo 3 000 vuotta sitten. Jesajan kirjassa luemme "maan ympyrästä". Jesaja 40:22

Intian muinaiset viisaat opettivat, että maa lepää elefantin selässä, joka seisoo kilpikonnan päällä. Kreikkalaiset olivat tunnettuja suuresta viisaudestaan, mutta paras teoria, johon he pystyivät päättämään, oli se, että maa lepää Atlasin selässä. Raamattu julisti totuuden tästä asiasta kauan ennen kuin se löydettiin ihmisviisauden avulla. Profeetta Job sanoi Luojasta: "Hän levittää pohjoisen tyhjyyden yli ja ripustaa maan tyhjyyteen." Job 26:7

MAAN PERUSTUKSET

Luoja kysyi Jobilta: "Missä olit, kun minä panin maan perustukset? Kerro, jos sinulla on ymmärrystä." Ja vielä: "Mikä tukee sen perustuksia, ja kuka asetti sen kulmakiven?" (Job 38:4,6). Nykyisin vahvistettujen geologisten totuuksien valossa näyttää siltä, että nämä kysymykset viittaavat maapallon muodostumisen tiettyihin ominaisuuksiin. Ihmisen kodilla on todellakin "perustukset", jotka ovat lujasti vakiintuneet siihen, minkä uskotaan olevan kiinteä nikkeli- ja rautamassa, joka muodostaa maapallon ytimen.

Maan "kulmakivi" on jonkin verran kuin pyramidin "pääkulmakivi", paitsi että se ei ole huipulla vaan keskellä. Näin ollen koko maapallon paino painaa sen keskusydintä. Teoksessaan "The Making of the Earth" (Encyclopedia of Modern Knowledge, sivut 192, 193) professori J. W. Gregory mainitsee seitsemän

massiivista perustusta, jotka tukevat maapallon yläkuorta. Ne sijaitsevat Pohjois- ja Etelä-Amerikassa, Aasiassa, Afrikassa, Australiassa sekä kaksi Euroopassa.

Vaikka valtamerillä on valtava paino ja ne ovat vakaasti tuettuina raskaan basalttimateriaalin pohjalla, Herra on antanut lisätukea mantereille. Ei ihme, että psalmisti kirjoitti Luojusta: ”Hän asetti maailman sen perustalle, jotta se ei koskaan horjuisi.” Psalmi 104:5

MITAT

Jumala esitti Jobille toisen tärkeän kysymyksen maasta: ”Kuka on sen mitat asettanut, jos tiedät? Tai kuka on sen päälle viivan vetänyt?” (Job 38:5). Mitat ovat arkkitehdille elintärkeitä rakennusta suunniteltaessa. Rakennuksen itsensä on oltava oikeassa mittasuhteessa, mutta näiden mittojen on myös oltava suhteessa ympäröiviin kohteisiin ja olosuhteisiin.

Näin oli myös maapallon suunnittelussa. Suuri Arkkitehti valitsi mitat, jotka olivat kaikin puolin sopivia hänen suunnitelmansa tarkoitukseen. Maapallon halkaisija on noin 8 000 mailia. Tämän mitan merkitys ymmärretään vasta, kun sitä verrataan kuun pienempään kokoon sekä Jupiterin ja Saturnuksen huomattavasti suurempiin kokoihin.

Maapallon valtamerien uskotaan syntyneen vesihöyrystä, jota vapautui maapallon varhaisissa muodostumisvaiheissa, kun se oli kuuma massa. Maapallon halkaisija määrittäisi siten tämän höyryn

määrän suhteessa sen pinta-alaan. Kuun tapauksessa, joka on paljon pienempi, sen kaasusta syntyneen veden määrä oli niin vähäinen, että se kuivui kokonaan kuun jäähtyessä, minkä seurauksena kuussa ei ole vettä. Toisaalta tiedemiehet kertovat, että Jupiterin ja Saturnuksen kokoiset planeetat vapauttivat issa niin valtavia määriä vesihöyryä, että niiden maamassat ovat kokonaan veden tai jään alla suurissa syvyyksissä. Jotta maapallo olisi ihmiselle asuttava, sen piti olla oikean kokoinen, ja jumalallinen Arkkitehti tiesi, minkä mittaisen sen piti olla.

Myös etäisyyden auringosta piti olla juuri oikea, jotta maa lämpenisi asianmukaisesti, mutta ei tulisi liian kuumaksi. Aurinko on noin 93 miljoonaa mailia maasta. Tutkijat kertovat, että jos aurinko siirrettäisiin 120 miljoonan mailin päähän, me kaikki jäätyisimme kuoliaiksi. Tai jos aurinko tuodaan 60 miljoonan mailin päähän maasta, me kaikki palaisimme kuoliaiksi; jopa kasvillisuus tuhoutuisi kuumuuden vuoksi.

Kuinka merkityksellisiä olivatkaan ne kysymykset, jotka Luoja esitti Jobille: "Kuka on sen mitat asettanut, jos sinä tiedät? Tai kuka on sen päälle viivan vetänyt?" Nämä eivät olleet turhia kysymyksiä. Luoja esitti ne paljastaakseen viisautensa ja rakkautensa, kun Hän loi tämän ihmeellisen kodin ihmiskunnalle.

MITEN LUOTU

Raamattu ei selitä, miten Jumala toteutti luomistyönsä. Raamattu toteaa yksinkertaisesti, että "Jumala loi taivaan ja maan". Tutkijat ovat kuitenkin yleisesti yhtä mieltä siitä, että riippumatta siitä, mistä aineesta maa

koostuu, oli aika, jolloin sen pinta oli kuuma, sula massa, joka myöhemmin jäähdyi hitaasti nykyiseen muotoonsa.

Yleisesti ottaen Raamattu kuvaa tätä yksinkertaisella toteamuksella, että maa oli ”muodoton ja tyhjä” (), toisin sanoen muodoton (1. Mooseksen kirja 1:2). 1. Mooseksen kirjan ensimmäinen luku käsittelee juuri tätä aikaa, jolloin maa oli vielä elämälle sopimaton. Tämä luomiskertomus viittaa kuuteen vaiheeseen, päivään tai aikakauteen, joiden kuluessa maa kehittyi nykyiseen asuttavaan tilaansa.

LUOMINEN

Geologit ovat havainneet tämän järjestäytyneen kehityksen, ja vaikka he eivät jaa aikaa samaan määrään jaksoja kuin Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa, heidän löydöksensä siitä, mitä kehityksen eri vaiheissa tapahtui, ovat hämmästyttävän sopusoinnussa Ensimmäisen Mooseksen kirjan kanssa. Tutkijat esittävät neljä pääkautta, jotka he jakavat edelleen lyhyempiin jaksoihin.

Ei ole tarvetta olla liian tarkka, kun huomataan yhteneväisyyttä tutkijoiden määrittelemien jaksoiden ja Ensimmäisen Mooseksen kirjan ”päivien” välillä. Loppujen lopuksi Raamatun kertomus siitä, kuinka maa valmistettiin elämän ylläpitämiseksi, on esitetty kolmessakymmenessäyhdessä lyhyessä jakeessa, kun taas tutkijat ovat kirjoittaneet lähes lukemattomia teoksia tuosta mahtavasta työstä. Nämä kuusi yleistä jaksoa olivat ilmeisesti kaikki, mitä Luoja katsoi tarpeelliseksi mainita antaakseen kunnioittavalle

kansalleen tiedon, jota se tarvitsi uskonsa ylläpitämiseksi.

ENSIMMÄINEN PÄIVÄ

Ensimmäisen ”päivän” alussa Jumalan Henki – hänen kaikkivaltias voimansa – ”liikkui vetten päällä”. (Ensimmäisen Mooseksen kirja 1:2). Heprealainen sana, joka tässä on käännetty sanalla ”liikkui”, tarkoittaa hautomista, kuten lintu hautoo pesässään. Kuten tiedämme, hautomisprosessissa on useita vaiheita. Pesän rakentamiseksi kerätään oksia. Ne vuorataan ruoholla tai muilla pehmeillä materiaaleilla ja lopuksi pehmeällä untuvalla poikasten mukavuuden takaamiseksi. Sitten munitaan munat ja pidetään niitä lämpiminä, kunnes poikaset kuoriutuvat.

Yleisesti ottaen tämä on osuva vertauskuva siitä, kuinka Luojan Henki eli voima leijui maan vesien yllä, jotta lopulta voitaisiin valmistaa koti niille lukemattomille olennoille, joita Hän oli suunnitellut maalle, ja erityisesti ihmiselle. Tämä leijailu alkoi ensimmäisen päivän alussa, kun ”pimeys oli syvyyden päällä”, ja jatkui, kunnes ihminen, mies ja nainen, luotiin Hänen kuvakseen kuudennen ”päivän” lopussa. Ensimmäinen Mooseksen kirja 1:2, 27–31

Kun Jumalan henki alkoi leijua vetten yllä, ”pimeys oli syvyyden päällä”. Koska tämä tapahtui ennen kuin maa ja vesi erotettiin toisistaan, maan pinta oli yksi valtava valtameri. Jumala kysyi Jobilta: ”Kuka sulki meren ovilla, kun se purkautui esiin, ikään kuin se olisi tullut ulos kohdusta? Kun minä tein pilvestä sen

vaatteen ja paksun pimeyden sen vaippana?” Job 38:8,9

Jumalan kysymys saattaa hyvinkin viitata siihen, miten meri syntyi. Tutkijat ovat yhtä mieltä siitä, että maapallon massan jäähtyessä sen pinnalle muodostui kiinteä kuori. Jonkin aikaa tämä kuori piti kuumat kaasut suljettuina tai, kuten Jumalan kysymys viittaa, ”suljettuina ... ovilla”. Mutta suljettu kaasu keräsi valtavan paineen ja ”purkautui” lukemattomien pienten kraatterien kautta, jotka olivat levinneet maapallon pinnalle, jäähtyi sitten, tiivistyi ja putosi maapallon kuumalle pinnalle. Näin meri ”syntyi”, ja Jumala vertasi sitä kohdusta ulos tulemiseen.

Luoja sanoi: ”Tulkoon valo”, ja tämän käskyn vuoksi ”tuli valo” (Ensimmäinen Mooseksen kirja 1:3). Tutkijat ovat selvästi todenneet, että aurinko luotiin kauan ennen maata ja että se oli todennäköisesti se valo, johon Luojan käsky viittasi, vaikka se ei tunkeutunutkaan maata ympäröiviin höyry- ja kaasupilviin yhtä kirkkaana kuin myöhemmin.

Ensimmäisen Mooseksen kirja 1:4,5: ”Jumala erotti valon pimeydestä. Ja Jumala kutsui valoa päiväksi, ja pimeyttä hän kutsui yöksi.” Juuri maa itse teki eron pimeyden ja valon välillä. Maapallon aurinkoon päin oleva puoli oli valoisa verrattuna pimeyteen maapallon toisella puolella.

EI KAKSIKYMMENTÄNELJÄ TUNTIA

Kun auringon valo alkoi hämärästi tunkeutua maata ympäröivän tiheän kosteuskerroksen läpi, päättyi

ensimmäinen vaihe, jolloin Jumala leijui planeetan yllä. Kirjoituksessa todetaan: "Ilta ja aamu olivat ensimmäinen 'päivä'." (Ensimmäisen Mooseksen kirja 1:5). Jotkut ovat ymmärtäneet väärin tässä lauseessa käytetyn sanan 'päivä'. Se on käännös hepreankielisestä sanasta 'yowm'. Vaikka tätä sanaa käytetään Vanhan testamentin teksteissä usein viittaamaan kirjaimeelliseen 12 tai 24 tunnin päivään, pyhät kirjoittajat eivät rajoittaneet sen käyttöä tällä tavoin.

Ensimmäisen Mooseksen kirjan 13:10:ssa, Kolmannen Mooseksen kirjan 25:29:ssa, Neljänten Mooseksen kirjan 9:22:ssa ja muissa kohdissa sama hepreankielinen sana on käännetty sanalla, "vuosi". 1. Mooseksen kirjan 40:4:ssä ja Joosuan kirjan 24:7:ssä se on käännetty sanalla "kausi". Ensimmäisen Mooseksen kirjan 4:3 ja 26:8 sekä monissa muissa kohdissa sana "yowm" on käännetty sanalla "aika". Nämä viittaukset osoittavat selvästi, että tämän hepreankielisen sanan merkitys ei rajoitu 24 tunnin päivään.

Lisäksi Raamatussa sanaa "päivä" käytetään usein laajemmassa merkityksessä. Israelilaisten erämaassa viettämää neljänkymmenen vuoden jaksoa kutsutaan "erämaan koettelemuksen päiväksi". (Psalmi 95:8). Jesaja viittaa Kristuksen valtakunnan aikakauteen maan päällä "päivänä". (Jesaja 11:10). Ja Ensimmäisen Mooseksen kirjan 2:4:ssä koko luomisen ajanjakso on "se päivä, jona Herra Jumala loi maan ja taivaan".

On siis selvää, että hepreankielinen sana "yowm" tarkoittaa yksinkertaisesti aikaa, vuodenaikaa tai aikakautta, jonka aikana tietyt tapahtumat tapahtuvat tai tietty työ saatetaan päätökseen.

Luemme, että "ilta ja aamu olivat ensimmäinen päivä". Heprealainen sana, joka tässä on käännetty sanalla "ilta", tarkoittaa kirjaimellisesti "hämärää" tai "pimeyttä". Jumalallinen Kirjoittaja haluaa ilmeisesti meidän ymmärtävän, että jokaisella luomiskaudella oli hämärä, pimeä alku, ja kunkin aikakauden työn päättyminen oli kirkas aamu. Ensimmäisen "päivän" osalta oli kirjaimellisesti totta, että se alkoi pimeydessä ja päättyi jumalalliseen käskyyn: "Tulkoon valkeus."

TOINEN PÄIVÄ

Toisen luomisvaiheen aikana muodostui maapallon ilmakehä. "Ja Jumala sanoi: 'Tulkoon taivaankaari [laajennus] vetten keskelle, ja se erottakoon vedet vesistä.'" (Ensimmäinen Mooseksen kirja 1:6). Tämä "laajennuksen" aiheuttama vetten erottaminen tarkoitti, että pääosa vedestä jäi maan päälle, kun taas valtava määrä vesihöyryä pysyi leijumassa ilmakehässä.

Tutkijat kertovat, että kuumasta maasta peräisin olevat jäljellä olevat kaasut, joista suuri osa tiivistyi muodostaen kiehuvan veden meren, käytettiin nyt ilmakehän muodostamiseen. Mutta näitä kaasuja oli sopeutettava jumalallisen viisauden avulla, jotta ne tarjoaisivat täsmälleen oikean määrän hapetta, jota myöhemmin luotavat lukuisat hengittävät olennot tarvitsivat.

Profeetta Jesaja kirjoitti: ”Hän venyttää taivaat kuin verhon ja levittää ne kuin teltan, jossa asua” (Jesaja 40:22). Mikä kaunis tapa kuvata maata ympäröivää ilmakehän avaruutta!

Maan ilmakehä on elintärkeä elämälle, ei ainoastaan siksi, että se tarjoaa happea kaikille hengittävälle olennoille, vaan myös siksi, että se mahdollistaa kiertojärjestelmän, jonka kautta maa saa vettä. Aurinko muuttaa merien veden höyryksi, joka nousee ilmakehään ja laskeutuu maahan sateena tai lumena. Jumala kysyi Jobilta: ”Kuka saa sateen satamaan karuille maille, autiomaahan, jossa kukaan ei asu? Kuka lähettää sateen tyydyttämään kuivunutta maata ja saamaan herkkän ruohon versomaan? Onko sateella isää? Kuka synnyttää kasteen?” Job 38:26–29

Ilmakehässä leijuu miljardeja tonneja vettä, valmiina ”suihkutettavaksi” maan päälle. Mikä ihmeellinen kastelujärjestelmä! Kuinka se paljastaa jumalallisen Arkkitehdin viisauden! Ja kuinka yksinkertaisesti se on kuvattu – Jumala teki taivaanvahvuuden ja erotti taivaanvahvuuden alla olevat vedet taivaanvahvuuden yläpuolella olevista vesistä: ja niin tapahtui. Ja Jumala kutsui taivaanvahvuuden taivaaksi.” (Ensimmäisen Mooseksen kirja 1:7,8). Heprealainen sana, joka tässä on käännetty sanalla ”taivas”, on sama sana, joka käännetään myös sanalla ”ilma”. Siksi olisi aivan yhtä oikein sanoa, että Jumala kutsui ”taivaankappaleen” ilmaksi.

Kun maapallon ilmakehän muodostuminen oli saatu päätökseen, tuo aikakausi päättyi. ”Ja ilta ja aamu olivat toinen päivä.” Ensimmäinen Mooseksen kirja 1:8

KOLMAS PÄIVÄ

Kolmannen ”päivän” eli aikakauden aikana maapallon maapinta tuli esiin. ”Jumala sanoi: ’Kootkoon vedet taivaan [tai ilman] alla yhteen paikkaan, ja tulkoon kuiva maa esiin.’ Ja niin tapahtui. Ja Jumala kutsui kuivaa maata maaksi; ja vetten kokoontumista hän kutsui meriksi; ja Jumala näki, että se oli hyvä.” Ensimmäinen Mooseksen kirja 1:9,10

Sananlaskujen kirjan 8:29 mukaan Herra ”antoi merelle määräyksensä, ettei vedet ylittäisi hänen käskyään, kun hän asetti maan perustukset”. Meille kerrotaan, että jos kaikki maapallon mantermassat tasoitettaisiin, koko maapallon maapinta olisi 1–2 mail in syvyydessä meren alla. Ilmeisesti näin oli ennen kolmatta luomispäivää.

Jumalallisen määräyksen nojalla ja jumalallisen voiman hallinnassa alkoi maapallon pinnan, joka oli vielä jonkin verran pehmeä kuori, vääntymisen, syventäen merenpohjia ja kohottaen mantereitamme. Kuten Jobin kirjassa sanotaan: ”Tähän asti ja ei pidemmälle saat tulla. Täällä sinun ylpeät aallosi täytyy pysähtyä!” Job 38:10,11

”Sinä olet asettanut rajan, jota ne eivät saa ylittää; jotta ne eivät enää peittäisi maata [kuten meret alun perin tekivät].” (Psalmi 104:9). Lisäksi kolmannella luomispäivällä Jumala sanoi: ”Tuottakoon maa ruohoa, siemeniä tuottavia yrttejä, . . . lajinsa mukaan, joiden siemen on niissä itsessään, maan päälle; ja niin tapahtui.” (Ensimmäinen Mooseksen kirja 1:11). Näin kuvataan kasvillisuuden varhaisimpia muotoja.

Vaikka hepreankielistä sanaa, joka tässä on käännetty sanalla "ruoho", alettiin myöhemmin käyttää viittaamaan varsinaiseen ruohoon, tässä tekstissä sitä ilmeisesti käytetään kuvaamaan yleisempää pehmeän kasvillisuuden muotoa. Joissakin Raamatun käännöksissä se on käännetty sanalla "kasvillisuus".

Kolmas luomiskausi kattoi sen, mitä tiedemiehet kuvaavat karboni- ja varhaispermikaudeksi. Juuri tuolloin rehevä kasvillisuus, joka kasvoi todellisiksi metsiksi, tarjosi aineksen maan hiiliesiintymille.

Pysähdytään tässä hetkeksi pohtimaan ilmaisun "lajinsa mukaan" syvällistä merkitystä. Tämä on Herran tapa ilmaista, että kaikki elämän lajit ovat kiinteitä, että ei tapahdu kehittymistä yhdestä toiseen. Kustakin lajista voi olla monia lajikkeita. Esimerkiksi ruusuja ja koiria on monia lajikkeita, mutta ne ovat kaikki ruusuja ja koiria. Darwin itse myönsi teoksessaan Lajien synty tämän suoraan: "Kaikista koulutettujen tarkkailijoiden ponnisteluista huolimatta ei ole kirjattu yhtään tapausta, jossa yksi laji olisi muuttunut toiseksi."

Nykyisin tunnettujen korkeampien kasvilajien osalta Darwinin kerrotaan sanoneen kirjeessään Sir Joseph Hookerille: "Kaikkien korkeampien kasvien nopea kehitys viime aikoina, sikäli kuin voimme sitä arvioida, on kauhistuttava mysteeri." (The Evolution of Plants, sivu 42, tohtori D. H. Scott, M.A., L.L.D.). Tämä oli Darwinille "kauhistuttava" mysteeri yksinkertaisesti siksi, että se kumosi hänen evoluutioteoriaansa.

Tutkijat eivät pääsääntöisesti ole vielä valmiita luopumaan evoluutioteoriastaan, mutta he myöntävät, että kallioperästä löydettyjen geologisten todisteiden osalta on olemassa selittämättömiä aukkoja koko kehitysketjussa, alhaisimmista kasvi- ja eläinlajeista korkeimpiin. Toisin sanoen on olemassa monia "puuttuvia lenkkejä", minkä tunnustavat avoimesti tunnetut tutkijat kuten Wells, Huxley, Dana ja muut. Jotkut tiedemiehet puhuvat "nopeasta siirtymästä" ja "epäjatkuvuudesta", mikä tarkoittaa, ettei ole todisteita siitä, että yksi laji olisi kehittynyt toiseksi.

Wells ja Huxley tunnistivat nämä vaikeudet. He kuitenkin etenivät puhtaasti mielikuvituksen varassa luodakseen "siltoja", myöntäen, että nämä olivat "alustavia" ja "spekulatiivisia". Geologit arvioivat, että nämä spekulatiiviset sillat kattavat vähintään 500 miljoonan vuoden aikavälin. Valitettavaa tässä on se, että näiden merkittävien miesten teoksia lukeva maallikko ei kykene erottamaan sitä, mitä he pitävät kallioperän todisteiden perusteella tosiasioina, ja heidän spekulatiivisia siltojaan.

Voimme tiivistää nämä ajatukset ranskalaisen professorin E. Perrierin lainauksella, joka löytyy hänen kirjansa "The Earth Before History" sivulta 75. Hän kirjoittaa: "Niin monien orgaanisten muotojen suhteellisen äkillinen ilmestyminen on toisinaan pidetty todisteena evoluutioteoriaa vastaan. Toisaalta on osoitettu, että uusi kasvisto ja eläimistö ovat ilmestyneet äkillisesti joihinkin geologisiin kerrostumiin sen jälkeen, kun vanhemmat, välittömästi edeltävissä kerrostumissa säilyneet lajit olivat kadonneet

kokonaan.” Tätä, Perrier totesi, on ”pidetty kiistattomana argumenttina itsenäisten luomisten puolesta.”

NELJÄS PÄIVÄ

Neljäs ”päivä” koski aurinkoa, kuuta ja tähtiä. Tekstissä lukee: ”Jumala sanoi: ’Olkoon valoja taivaan vahvalla, erottamaan päivän yöstä; ja olkoot ne merkkeinä, vuodenaikojen, päivien ja vuosien merkkeinä... Jumala teki kaksi suurta valoa: suuremman valon hallitsemaan päivää ja pienemmän valon hallitsemaan yötä; hän teki myös tähdet.’” Ensimmäinen Mooseksen kirja 1:14–16

Satunnainen lukija saattaa helposti saada tekstistä sen vaikutelman, että aurinko ja kuu luotiin juuri tänä aikana, mutta näin ei ole. Aurinko ja kuu luotiin ”alusssa”, kun ”Jumala loi taivaan ja maan”. Ne ovat osa ”taivasta”. Ensimmäinen Mooseksen kirja 1:1

Tässä käännettynä ”loi” oleva hepreankielinen sana on merkitykseltään ja käytöltään paljon laajempi kuin tämä. Se on käännetty sanalla ”asetti” Psalmin 104:19:ssä. Jumala ”asetti kuun vuodenaikojen merkiksi; aurinko tietää, milloin sen on laskettava”. Jumalan työ neljäntenä päivänä ei ollut auringon ja kuun luominen, vaan niiden asettaminen ”hallitsemaan päivää ja yötä” ja jotta ne olisivat ”merkkejä, vuodenaikojen, päivien ja vuosien merkkejä”.

Kuten aiemmin totesimme, juuri auringon valo tunkeutui hämärästi pimeyden verhoon, joka ympäröi maata ensimmäisellä luomiskaudella, kun Jumala sanoi: ”Tulkoon valo.”

On selvää, että auringonvaloa pääsi maahan jo ennen neljättä luomispäivää, sillä sitä tarvittiin kolmannella aikakaudella kasvaneelle kasvillisuudelle. Mutta aurinko ja kuu eivät tuolloin ”hallinneet” siinä mielessä, että ne olisivat tuottaneet vuodenaikoja, mikä käy ilmi siitä, että hiilikerroksia muodostaneissa valtavissa puissa ei näy vuosirenkaita, jotka merkitsisivät niiden kasvuvuosia.

VIIDES PÄIVÄ

Viides aikakausi oli omistettu meren elämän ja ”lintujen, jotka lentävät maan päällä” luomiselle (Ensimmäinen Mooseksen kirja 1:20). Luemme, että Jumala loi suuret ”valaat ja kaikki elävät olennot, jotka liikkuvat, ja joita vedet tuottivat runsaasti, lajinsa mukaan” (Ensimmäinen Mooseksen kirja 1:21).

Raamattu käyttää sanaa ”merihirviöt” ”valaiden” sijaan. Strongin konkordanssi kertoo, että hepreankielinen sana voitaisiin kääntää myös ”maahirviöiksi”. 1. Mooseksen kirjan 1:21 viittaa todennäköisesti niihin valtaviin eläimiin, joille tiedemiehet ovat antaneet nimet kuten dinosaurukset, diplodokus ja tyrannosaurus, jotka tarkoittavat valtavia liskoja. Tutkijat arvelevat, että vaikka nämä hirviöt pystyivät elämään maalla, niiden valtava paino helpotti niiden liikkumista vedessä, sillä vesi auttoi kantamaan niiden painoa.

Ilmausta ”kaikki siivekkäät linnut” (Ensimmäinen Mooseksen kirja 1:21) ei tarvitse rajoittaa koskemaan vain höyhenpeitteisiä lintuja. Geologit ovat havainneet, että tällä kaudella eli valtavia, siivekkäitä olentoja, joilla

ei ollut höyhenpeitettä, vaan joiden siivet olivat rakenteeltaan jonkin verran lepakon siipien kaltaisia.

Olipa kyseessä sitten tämän ajanjakson valtavat liskot, yksinomaan meressä eläneet olennot tai ilmassa lentäneet höyhenpeitteiset tai höyhenettömät linnut, jokainen laji luotiin ”lajinsa mukaan”. Tämän vahvistavat geologit, jotka myöntävät avoimesti, että ”Kivien kirjan” todistuksen perusteella jokainen näistä lajeista ilmestyi yhtäkkiä ilman merkkejä siitä, että ne olisivat kiivenneet evoluutioportaita.

KUODES PÄIVÄ

Kuudennen ”päivän” lopussa Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. Sopivasti juuri tämän aikakauden aikana luotiin myös ne maaeläimet, joiden oli tarkoitus palvella ihmisten tarpeita.

Vaikka kasvillisuus ilmestyi kolmantena ”päivänä”, uusia kasvilajeja ilmestyi edelleen, ja kukkivat kasvit sekä hedelmäpuut luotiin kuudentena päivänä. Geologit ovat havainneet, että kukkivien kasvien ja puiden () ilmestyessä ilmestyi myös mehiläinen. Juuri tässä vaiheessa mehiläistä ja muita hyönteisiä tarvittiin pölytystä varten, ja ennen tätä niillä ei olisi ollut riittävää ravintotarjontaa. Luoja huolehti siitä, että hyönteisten ”luonnollinen” ruokahalunsa saisi ne automaattisesti palvelemaan kukkivia kasveja ja puita niiden lisääntymisprosessissa.

Ensimmäisen Mooseksen kirjan 1. luvun 26. versio: ”Tehkäämme ihminen meidän kuvaksemme, meidän kaltaiseksemme; ja hallitkoot he meren kaloja,

ilmatilan lintuja, karjaa, koko maata ja kaikkia maalla ryömiviä eläimiä.”

Oli epäilemättä suuri ilo sekä Isälle että Pojalle tietää, että nyt se suuri päämäärä, jota varten jumalallinen voima oli ”pohtinut” viiden edellisen ”päivän” aikana, oli toteutumassa. Niin ihmeellisiä kuin edelliset luomistyöt olivatkin olleet, ei vielääkään ollut sopivaa Luojan edustajaa, jota olisi voitu nimittää maan kuninkaaksi.

”Miehenä ja naisena hän loi heidät.” (Ensimmäisen Mooseksen kirja 1:27). Tätä lyhyttä tosiasiaa käsitellään yksityiskohtaisesti toisessa luvussa. Täältä saamme tietää, että mies luotiin ensin ja että naisen luomiseen kului jonkin verran aikaa. Miehestä kertomuksessa sanotaan: ”Herra Jumala muovasi ihmisen maan tomusta ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän hengen; ja ihminen tuli eläväksi sieluksi.” 1. Mooseksen kirja 2:7

Tässä esitetään kaksi tieteellistä totuutta ihmisen anatomiasta: (1) Ihmisen elimistö koostuu maaperään kuuluvista kemiallisista alkuaineista. (2) Hän elää hengittämästään hapesta, joka päättyy keuhkoihin. Kolmannen Mooseksen kirjan 17:11 mukaan ”lihan elämä on veressä”. Nykyään tiedetään, että keuhkoihin imeytynyt happi kulkeutuu veren mukana kehon jokaiseen osaan, ja näin keho pysyy hengissä. Kuinka ihmeellistä, että tämä tieto on kirjattu Raamattuun niin kauan ennen kuin ihminen sen löysi!

”Ihminen tuli eläväksi sieluksi.” Ensimmäisen Mooseksen kirjan 1:21 ja 24 kohdissa sama hepreankielinen sana on käännetty ilmaisuksi ”elävä

olento”, jolla viitataan alempiin eläimiin. Tämä käännösten epäjohdonmukaisuus saattaa heijastaa kääntäjien halua vaalia ”kuolematon sielu” -perinnettä, jonka mukaan ihmisillä on jossain kehossaan piilotettuna tuhoutumaton elämän kipinä, joka ruumiin kuollessa pakenee ja selviää kuolemasta.

Vaikka ilmaisu ”elävä sielu” ei lainkaan viittaa ”kuolemattoman sielun” perinteeseen, kääntäjät ilmeisesti katsoivat, että se kuulosti paremmalta kuin ilmaisu ”elävä olento”, jota he käyttivät viitatessaan alempiin eläimiin. Jos he olisivat käyttäneet joko sanoja ”elävä sielu” tai ”elävä olento” molemmissa tapauksissa, keskiajan joidenkin raamatunkäännösten opiskelijat olisivat todennäköisesti paljon paremmin tienneet, ettei ”kuolematon sielu” -perinnettä opeteta Raamatussa lainkaan. He olisivat olleet taipuvaisempia hyväksymään sen yksinkertaisen totuuden, joka esitetään Saarnaajan kirjassa 3:19–21, jossa Salomo selittää, että ihmisellä ja eläimellä on yksi ja sama henkäys, ja että ”kun toinen kuolee, niin kuolee myös toinen”.

Ensimmäisen Mooseksen kirja 2:8,9 antaa lisätietoja Luojan rakkaudellisesta huolenpidosta ihmistä kohtaan. ”Herra Jumala istutti puutarhan Eedeniin itään päin; ja sinne hän asetti ihmisen, jonka hän oli luonut. Ja Herra Jumala sai maasta kasvamaan kaikenlaisia puita, jotka olivat silmälle miellyttäviä ja ruokaksi hyviä; myös elämän puun puutarhan keskellä sekä hyvän ja pahan tuntemisen puun.”

Koska ihminen luotiin Jumalan kuvaksi, hän pystyi arvostamaan elämän korkeampia asioita. Vaikka

kaikki Jumalan teot ovat täydellisiä ja siksi kauniita, kun niitä tarkastellaan oikeassa valossa, 1. Ensimmäisen Mooseksen kirjan avausluvussa ei mainita mitään Jumalan luomakunnan kauneudesta. Syy on ilmeinen. Alhaisemmat eläimet eivät kyenneet arvostamaan kauneutta. Mutta ihmisen luomisen jälkeen tilanne muuttui. Nyt kauneus korostetaan jopa ravintotarpeiden edelle. Ihmisen ei ollut tarkoitus elää pelkästään syömisen vuoksi; siksi Luoja antoi Eedenin puutarhaan puita, jotka olivat ”silmälle miellyttäviä”.

KOKEILU JA Tottelemattomuus

Koska Aadam luotiin Luojansa kuvaksi ja hänen oli määrä olla maan kuningas, hänelle annettiin tilaisuus tutustua hallitsemaansa valtakuntaan. Hänelle annettiin vastuu nimetä ”kaikki karja”, ”ilman linnut” ja ”kaikki kedon eläimet” (Ensimmäisen Mooseksen kirja 2:19, 20). Tämän tehtävän suorittamisen aikana kävi ilmi, ettei Aadamille ollut sopivaa kumppania eli ”apulaista”. Niinpä Jumala loi omalla viisaalla tavallaan Eevan. 1. Mooseksen kirja 2:18, 21–25

Pian Eevan luomisen jälkeen Saatana, Paholainen, lähestyi häntä käärmeen välityksellä ja kyseenalaisti sen, mitä Jumala oli sanonut kuolemasta synnin rangaistuksena. ”Ette suinkaan kuole”, hän sanoi Eevalle ja lisäsi: ”Jumala tietää, että sinä päivänä, jona syötte siitä, avautuvat silmänne, ja te tulette olemaan kuin jumalat, tietäen hyvän ja pahan.” Ensimmäinen Mooseksen kirja 3:1–5

Jumala, äärettömässä viisautessaan, tiesi etukäteen, mihin suuntaan Aadam ja Eeva kulkisivat, puuttumatta

millään tavalla heidän vapaaseen valintaansa. Tietäen, että he olisivat tottelemattomia, Jumala salli sen. Jumala tiesi, että vain näin ihmiskunta voisi saada käytännön tietoa hyvästä ja pahasta.

Kuten ennalta varoitettiin, Aadamin tottelemattomuus johti kuoleman rangaistukseen, ja se siirtyi perinnöllisesti kaikille hänen jälkeläisilleen. Se on tuonut mukanaan paljon surua ja kärsimystä. Mutta tämän kokemuksen kautta ihmiskunta on oppimassa, miten kauheita seurauksia on Luojan lain rikkomisella.

Jumala kuitenkin rakastaa edelleen ihmisluotujaan. Ja ”vaikka hän aiheuttaa surua, hänellä on kuitenkin myötätuntoa . . . Sillä hän ei mielellään aiheuta kärsimystä . . . ihmislapsille.” Valitusvirret 3:32, 33

Koska Jumala rakastaa ihmisluotujaan, hän järjesti heille lunastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Niinpä Paavali kirjoitti: ”Kuten kuolema tuli ihmisen kautta, niin myös kuolleiden ylösnousemus tuli ihmisen kautta. Sillä kuten kaikki kuolevat Adamissa, niin myös Kristuksessa kaikki saatetaan elämään.” 1. Korinttolaiskirje 15:21, 22

Tämä työ, jolla ihmiskunta palautetaan elämään maan päälle, toteutuu Kristuksen tuhatvuotisen valtakunnan aikana. Matteuksen evankeliumi 19:28; Johanneksen ilmestys 20:6

UUSI LUOMUS

Sillä välin, Jeesuksen ensimmäisestä tulemisesta lähtien, on ollut käynnissä toinen luomistyö. Voimme puhua tästä ”uudena luomuksena”. Apostoli Paavali

antoi meille vihjeen tästä kirjoittaessaan: ”Jos joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus: vanhat asiat ovat kadonneet; katso, kaikki on tullut uudeksi.” (2. Korinttilaisille 5:17). Jeesus itse tuli uudeksi luoduksi jumalallisella elämän tasolla, ja hänen todellisille seuraajilleen, jotka ovat omistautuneet kokonaan Jumalan tahdon toteuttamiseen, on taattu, että heidätkin korotetaan olemaan hänen kanssaan ja taivaallisen Isänsä luona. Johanneksen evankeliumi 14:2,3; 17:24; Johanneksen ilmestys 3:21; 2. Pietarin kirje 1:4

Uusi päivä alkaa, kun ”vanhurskauden aurinko” nousee. (Malakia 4:2). Vanhurskauden Aurinko on Kristus, ja hänen uskolliset seuraajansa tulevat olemaan hänen kanssaan. Nämä herätetään kuolemasta ”ensimmäisessä ylösnousemuksessa” elämään ja hallitsemaan Kristuksen kanssa. (Johanneksen ilmestys 20:4,5). Nämä ovat ”vanhurskaat”, jotka ”loistavat kuin aurinko Isänsä valtakunnassa”. Matteuksen evankeliumi 13:43

Sillä välin ihmisellä on tilaisuus oppia tottelevaisuuden edut. Lopulta kaikki herätetään kuoleman unesta. Silloin, varustettu in illo – kokemuksen kautta saadulla tiedolla pahasta – ne, jotka hyväksyvät Kristuksen kautta heille tarjotut elämän edellytykset ja noudattavat tuolloin voimassa olevia valtakunnan lakeja, palautetaan ihmisen täydellisyyteen. Silloin ihminen, maan kuningas, asuu ikuisesti Luojansa kasvojen valossa nauttien rauhan, terveyden ja ikuisen elämän siunauksista.